

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

11 septembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Iurie Diaconu,

Judecători – Ion Guzun și Liliana Catan,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de către avocatul Marian Suduc în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2019 în cauza penală, în privința lui

Stratu Fiodor XXXXX, născut la XXXXX
originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul examinării cauzei:

Instanța de fond de la 21.08.2017 până la 21.12.2018;

Instanța de apel de la 19.02.2019 până la 19.03.2019;

Instanța de recurs de la 23.05.2019 până la 11.09.2019.

a c o n s t a t a t :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 21 decembrie 2018, Fiodor Stratu a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Codul penal și i-a fost stabilită o pedeapsă formă de amendă în mărime de 650 lei.
2. Pentru a pronunța sentința, instanța de fond a constatat că, Fiodor Stratu la 16 mai 2017, aproximativ la ora 08:28, având scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, aflându-se în incinta Centrului Republican de Diagnosticare Medicală din str. C. Vîrnav 13, mun. Chișinău, folosindu-se de neatenția lui Tamara Neculșeanu, pe ascuns i-a sustras din buzunarul vestei, bani în sumă de 500 lei, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu material.
3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea sentinței în partea stabilirii pedepsei inculpatului și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru primă instanță, prin care:

inculpatului a-i stabili pedeapsa sub formă închisoare pe un termen de 1 an, cu executarea pedepsei stabilite în penitenciare de tip semiînchis.

În motivarea celor solicitate, procurorul a indicat că instanța de fond, stabilindu-i inculpatului pedeapsa nu a ținut cont de circumstanțele comiterii infracțiunii, atitudinea criminală a inculpatului față de consecințele comiterii infracțiunii și eventualele consecințe.

Mai mult, procurorul a menționat că, pedeapsa aplicată de instanța de judecată nu este adecvată faptelor și pericolului social, or, pedeapsa sub formă de amendă, nu va atinge scopul de reeducare și corectare a inculpatului.

De asemenea, apelantul a remarcat că, la stabilirea pedepsei inculpatului, instanța urma să ia în considerație faptul că acesta nu este angajat în câmpul muncii, anterior a fost condamnat pentru comiterea unor infracțiuni cu intenție, de faptul că nu și-a recunoscut vinovăția, nu a manifestat căință de cele comise, a comis infracțiunea în privința unei persoane care suferă de o boală incurabilă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2019, a fost admis apelul procurorului, casată sentința în partea stabilirii pedepsei penale și pronunțată în această parte o nouă hotărâre după cum urmează:

Se numește pedeapsa lui Fiodor Stratu condamnat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 192 alin. (1) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 1 an.

Conform prevederilor art. 90 Cod penal, de suspendat condiționat executarea pedepsei închisorii, cu fixarea unei perioade de probațiune de 5 ani, cu obligarea lui Fiodor Stratu să nu schimbe domiciliul sau reședința fără permisiunea organului competent și să participe la programe probațiunile.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a conchis că, la pronunțarea sentinței instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpatul a săvârșit faptele imputate lui.

Totodată, instanța de apel a menționat că sentința a fost atacată doar în partea stabilirii pedepsei penale, astfel s-a pronunțat doar în această parte, indicând că instanța de fond, la numirea felului și măsurii de pedeapsă a ținut cont de unele circumstanțe reale și personale, cum ar fi: caracterul și gradul de pericol social și prejudiciabil al infracțiunii, conform prevederilor art. 16 alin. (2) Cod penal se referă la infracțiuni ușoare, însă n-a ținut cont și de personalitatea infractorului, care anterior a mai comis infracțiuni, fiind condamnat de 4 ori, în același rând și la pedepse cu închisoarea și anume: prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 28 iulie 1993 în baza art. 119 alin. (2) Cod penal (redacția Legii din 1961), fiindu-

i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 180 000 ruble; prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 27 mai 1998 în baza art. 120 alin. (2) Cod penal (redacția Legii din 1961), fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 1 800 lei; prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 10 iulie 1998 în baza art. 40, art. 119 alin. (2) Codul penal (redacția Legii din 1961), cu cumularea sentinței din 27 mai 1998, fiindu-i numită definitiv pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu amendă în mărime de 1 800 lei; prin încheierea Judecătorei Ovidiopol, regiunea Odessa, Ucraina din 19 ianuarie 2012 a fost liberat de pedeapsă în legătură cu intervenirea actului de amnistie (f. d. 33-verso).

Astfel, instanța de apel a remarcat că, inculpatul fiind condamnat anterior, chiar și la pedepse privative de libertate, după eliberarea din locurile de detenție a continuat activitatea infracțională, ceea ce denotă faptul că acesta este predispus de a comite infracțiuni contra patrimoniului.

În aceste circumstanțe, instanța de apel a indicat că pedeapsa sub formă de amendă este prea blândă în raport cu infracțiunea comisă și personalitatea inculpatului și astfel, consideră că inculpatul trebuie să poarte răspundere penală pentru faptele săvârșite în condițiile sus-indicate și a conchis că îndreptarea și reeducarea acestuia este posibilă doar cu aplicarea pedepsei pe art. 192 alin. (1) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, iar în temeiul art. 90 Codul penal a-i suspenda condiționat executarea pedepsei închisorii aplicate inculpatului pe o perioadă de probațiune de 5 ani, ceea ce este proporțional cu faptele comise, or, inculpatul se va afla 5 ani sub supravegherea strictă a colaboratorilor serviciului de probațiune.

Prin urmare, instanța de apel conchisă că, pedeapsa aplicată corespunde gradului prejudiciabil și de pericol social al faptelor comise, circumstanțelor comiterii infracțiunilor, atitudinii inculpatului față de cele întâmplate și conștientizarea pericolului crimei săvârșite.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Marian Suduc în numele inculpatului, prin care în temeiurile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea cerințelor, apărătorul susține că, instanța de apel eronat a interpretat normele legale, or, inculpatul s-a prezentat benevol în fața organelor de drept, în privința acestuia au fost efectuate mai multe acțiuni procesuale.

De asemenea, recurentul menționează că, instanța de apel eronat a înăsprit pedeapsa inculpatului reținând alte cauze penale pentru care antecedentele penale au fost stinse.

Totodată, avocatul remarcă faptul că inculpatul aflându-se pe banca acuzațiilor deja a avut un mare impact în procesul de corectare și reeducare.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei și ținând cont de cele expuse în referință de către procuror, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat, or, în vederea acestei soluții se expun următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sunt vădit neîntemeiate.

În conformitate cu art. 422 Cod de procedură penală, recursul împotriva deciziilor pronunțate de instanțele de apel se declară în termen de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. În speță se constată, că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recurs ordinar în termen.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs ordinar examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și argumentate de recurent. Autorul recursului invocă prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, Colegiul penal conchide că din textul recursului declarat apărătorul nu este de acord cu pedeapsa stabilită inculpatului, temei prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 10 Cod de procedură penală, și anume *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate de către recurent nu s-au confirmat în urma cercetării materialelor cauzei, invocând în acest context următoarele.

În recurs, apărătorul invocă argumentul precum că, „*instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței*”, Colegiul penal îl califică drept unul declarativ, deoarece autorul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor acestuia și din aceste considerente, instanța de recurs nu se va expune asupra acestor aspecte, dar recurentul își exprimă dezacordul cu pedeapsa aplicată, astfel semnalând temeiul de casare stipulat de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, care prevede că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de către instanțele de fond, în cazul când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Însă, instanța de recurs consideră că, pedeapsa individualizată inculpatului, corespunde, atât principiului proporționalității, cât și scopului pedepsei penale.

Reieșind din prevederile art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare și reeducare a condamnatului, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și din partea altor persoane.

Potrivit art. 75 alin. (1) Cod penal, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei penale, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La caz, Colegiul penal constată că, infracțiunea săvârșită de către inculpat este prevăzută de art. 192 alin. (1) Cod penal și se pedepsește cu amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu închisoare de până la 2 ani.

Conform art. 16 alin. (2) Cod penal, infracțiuni ușoare se consideră faptele pentru care legea penală prevede pedeapsa maximă cu închisoare pe un termen de până la 2 ani inclusiv. Astfel, instanța de recurs remarcă că inculpatul a săvârșit o infracțiune ușoară.

Sub acest aspect și cu referire la argumentele din recursul apărătorului, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite, se atestă că

împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii instanței de apel, inclusiv, cele reproduse în pct. 4.1 din prezenta decizie, denotă că instanța de judecată a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind aplicarea pedepsei inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, ținând cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, conform cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii.

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5 din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei, însă pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) Cod de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar.

Astfel, Colegiul penal susține poziția instanței de apel care menționează că, nu constituie temei pentru aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității față de inculpat argumentele precum că, personalitatea inculpatului este una compromițătoare, or, acesta fiind condamnat anterior de 4 ori, chiar și la pedepse privative de libertate, după eliberarea din locurile de detenție a continuat activitatea infracțională.

Astfel, instanța de recurs ordinar susține poziția instanței de apel care a constatat că, inculpatul este predispus de a comite noi infracțiuni, deoarece percepe că poate să se eschiveze de la răspunderea penală.

Mai mult decât atât, alegația apărătorului precum că inculpatul aflându-se pe banca acuzațiilor deja este influențat și urmează să se corecteze, Colegiul penal le respinge ca fiind declarative, or, inculpatul nu este pentru prima dată pe banca acuzațiilor.

De asemenea, Colegiul penal respinge ca fiind neîntemeiate alegațiile apărării precum că, instanța de apel eronat a luat în calcul antecedentele penale, or, instanța de apel nu le-a luat drept circumstanțe care agravează situația inculpatului, dor ca probe care descriu personalitatea acestuia.

În acest context, Colegiul penal subliniază că pedeapsa penală aplicată de către Colegiul penal al Curții de Apel Chișinău este una proporțională și echitabilă

în raport cu circumstanțele cauzei, cu personalitatea inculpatului și pericolul social al infracțiunii săvârșite și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

inadmisibilitatea recursului ordinar, declarat de către avocatul Marian Suduc în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 19 martie 2019, în cauza penală în privința lui *Stratu Fiodor XXXXX*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la *10 octombrie 2019*.

Președinte:

Iurie Diaconu

Judecători:

Ion Guzun

Liliana Catan